

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 335/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1791/2011, sp. zn. Rvp 1817/2011, sp. zn. Rvp 1829/2011 a sp. zn. Rvp 1835/2011, zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoE/42/2011 z 28. februára 2011, č. k. 5 CoE/37/2011-41 z 25. marca 2011, č. k. 5 CoE/9/2011-42 z 25. februára 2011 a sp. zn. 9 CoE/35/2011 z 28. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1791/2011, sp. zn. Rvp 1817/2011, sp. zn. Rvp 1829/2011 a sp. zn. Rvp 1835/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1791/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. júla 2011, 18. júla 2011 a 19. júla 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoE/42/2011 z 28. februára 2011, č. k. 5 CoE/37/2011-41 z 25. marca 2011, č. k. 5 CoE/9/2011-42 z 25. februára 2011 a sp. zn. 9 CoE/35/2011 z 28. februára 2011.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu decembra 2006 až marca 2008 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickým osobám úvery vo veci sp. zn. Rvp 1791/2011 v sume 995,82 €, vo veci sp. zn. Rvp 1817/2011 v sume 531,1 €, vo veci sp. zn. Rvp 1829/2011 v sume 331,94 € a vo veci sp. zn. Rvp 1835/2011 v sume 663,88 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť vo veci vedenej sp. zn. Rvp 1791/2011 v 12 mesačných splátkach po 162,65 €, sp. zn. Rvp 1817/2011 v 7 mesačných splátkach po 118,83 €, vo veci sp. zn. Rvp 1829/2011 v 12 mesačných splátkach po 54,44 € a vo veci sp. zn. Rvp 1835/2011 v 5 mesačných splátkach po 199,16 €. Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi ňou a dlžníkmi iniciovala začatie rozhodcovského konania, pričom v ňom vydané rozhodcovské nálezy sa stali vykonateľnými v priebehu novembra 2007 až decembra 2008; podľa názoru sťažovateľky rozhodcovské nálezy majú v predmetných veciach povahu exekučného titulu.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1791/2011 bol 16. marca 2008 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“), začal 22. apríla 2008 nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 7 Er/159/2008-15 z 20. apríla 2010 v spojení

s dopĺňacím uznesením č. k. 7 Er/159/2008-34 z 22. septembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 9 CoE/42/2011 z 28. februára 2011 tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1817/2011 bol 10. februára 2008 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 4. marca 2008 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 7 Er/90/2008-15 z 20. apríla 2010 v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 7 Er/90/2008-34 z 22. septembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 CoE/37/2011-41 z 25. marca 2011 tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1829/2011 bol 22. februára 2009 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 24. apríla 2009 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 5 Er/206/2009-15 z 23. marca 2010 v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 5 Er/206/2009-37 z 18. novembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 CoE/9/2011-42 z 25. februára 2011 tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1835/2011 bol 12. apríla 2008 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 30. októbra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 6 Er/212/2008-13 zo 16. februára 2010 v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 6 Er/212/2008-32 z 12. novembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 9 CoE/35/2011 z 28. februára 2011 tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody

vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že *„tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok... v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.*

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva *„na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“* napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo skutočnosti, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 CoE/42/2011 z 28. februára 2011 nadobudlo právoplatnosť 25. mája 2011, uznesenie krajského súdu č. k. 5 CoE/37/2011-41 z 25. marca 2011 nadobudlo právoplatnosť 30. mája 2011, uznesenie krajského súdu č. k. 5 CoE/9/2011-42 z 25. februára 2011 nadobudlo právoplatnosť 24. mája 2011 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 CoE/35/2011 z 28. februára 2011 nadobudlo právoplatnosť 27. mája 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosti v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 9 CoE/42/2011 z 28. februára 2011, č. k. 5 CoE/37/2011-41 z 25. marca 2011, č. k. 5 CoE/9/2011-42 z 25. februára 2011 a sp. zn. 9 CoE/35/2011 z 28. februára 2011, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil zastavenie už prebiehajúcich exekučných konaní bez

toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1791/2011, sp. zn. Rvp 1817/2011, sp. zn. Rvp 1829/2011 a sp. zn. Rvp 1835/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoE/42/2011 z 28. februára 2011, uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE/37/2011-41 z 25. marca 2011, uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE/9/2011-42 z 25. februára 2011 a uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoE/35/2011 z 28. februára 2011

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd svoje uznesenie sp. zn. 9 CoE/42/2011 z 28. februára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 7 Er/159/2008-15 z 20. apríla 2010 v spojení s doplnčacím uznesením č. k. 7 Er/159/2008-34 z 22. septembra 2010 o zastavení exekúcie, odôvodnil takto:

«Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa je toho názoru, že aj v priebehu exekučného konania (nielen pred udelením poverenia) je exekučný súd oprávnený skúmať exekučný titul, v tomto prípade rozhodcovský rozsudok z hľadísk uvedených v § 45 zák. č. 244/2002. Z. z. o rozhodcovskom konaní a teda zisťovať, či tento rozhodcovský rozsudok netrpí nedostatkami uvedenými v § 40 písm. a/ alebo b/ citovaného zákona, alebo či nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, nie je pritom viazaný účinkami takéhoto rozsudku v zmysle § 35 citovaného zákona, v spojení s § 159 O. s. p. Takýto názor možno vyvodiť aj z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora C-168/05 Mostaza Claro, z ktorého je zrejmé, že súd má kedykoľvek z úradnej povinnosti prihliadať k neplatnosti rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd teda aj v exekučnom konaní skúma nekalé podmienky a to aj v prípade, ak spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sám nepodal.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že zmluva o úvere uzatvorená medzi oprávneným a povinným má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a preto sa na vzniknutý právny vzťah aplikujú spotrebiteľské právne normy. Z tohto pohľadu nie je potom významné, či na uvedený právny vzťah by sa vzťahoval zákon o spotrebiteľských úveroch, pretože ako vyplynulo z uzatvorenej zmluvy o úvere (označená ako zmluva v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka), nespôsobuje vylúčenie noriem určených na ochranu spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Spotrebiteľským vzťahom je okrem iného vlastné slabšie postavenie spotrebiteľa, čomu zodpovedá povinnosť súdu poskytnúť mu v tomto fakticky nerovnom postavení náležitú ochranu. Uvedená povinnosť sa viaže aj k činnosti a postupu „exekučného súdu“ aj vo vzťahu k rozhodcovským rozsudkom vyjadrená v § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z. z. (predtlačená zmluva, nemožnosť dojednať individuálne podmienky, predtlačené všeobecné podmienky poskytnutia úveru). Ak sa potom obsah zmluvy má riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka, je nepochybné, že dohodnuté úroky z omeškania medzi oprávneným a povinným v zmluve o úvere a následne

priznané aj exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom sú v rozpore s normami určenými na ochranu spotrebiteľa. Priznaná výška úrokov odporuje ustanoveniu § 517 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Navyše sa žiada poukázať aj na skutočnosť, že už samotné dojednanie rozhodcovskej doložky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následne konanie pred rozhodcovským súdom vedie k tomu, že spotrebiteľovi je odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom záver o neprimeranej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky možno vyvodiť aj zo stanoviska Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08, zo dňa 4. 6. 2009, v ktorom súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle Smernice (93/13/EHS), ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, splňa všetky podmienky, aby mohla byť kvalifikovaná ako nekalá. Podľa stanoviska súdneho dvora, teda splňa všetky podmienky nekalosti už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd, resp. rozhodcovský súd, v obvode ktorého má dodávateľ sídlo a teda nie všeobecný súd spotrebiteľa. V danej veci na základe vopred stanoveného rozsahu rozhodcovskej doložky nielenže nerozhodoval všeobecný súd, ale rozhodoval rozhodcovský súd zvolený oprávneným. Skutočnosť, že rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku je možné vyhodnotiť aj v exekučnom konaní, bola vyjadrená súdnym dvorom v rozsudku C-40/08, zo dňa 6. 10. 2009, podľa ktorého vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď po tom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami, potrebnými na tento účel preskúmať ex officio nekalú povahu rozhodcovskej doložky, uvedenej v zmluve medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je tomu tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa jeho vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Slovenský právny poriadok nielenže umožňuje, ale priamo zákonom ukladá (§ 45 Zákona o rozhodcovskom konaní) aj bez návrhu zastaviť exekúciu vedenú na základe rozhodcovského rozsudku, ak tento nerešpektuje postavenie spotrebiteľa.

Takémuto postupu nebráni ani skutočnosť, že arbitráž prebehla za účasti spotrebiteľa a že spotrebiteľ nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Formálne a materiálne podmienky exekučného titulu je možnú skúmať, v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania.»

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 5 CoE/37/2011-41 z 25. marca 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 7 Er/90/2008-15 z 20. apríla 2010 v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 7 Er/90/2008-34 z 22. septembra 2010 o zastavení exekúcie, odôvodnil takto:

„Krajský súd ako súd odvolací preskúmaním napadnutého uznesenia, spisového materiálu a vyhodnotením tvrdení oprávneného v podanom odvolaní, dospel k záveru, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a preto sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi rozhodnutia prvostupňového súdu.

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd preukázaný skutkový stav a právny stav vyhodnotil v odôvodnení napadnutého uznesenia, na ktoré odvolací súd poukazuje a s ktorým sa stotožňuje. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v rozhodnutí obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého uznesenia.

Preskúmaním exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s. sp. zn. SR 6960/07 zo dňa 9. 10. 2007 a tiež Zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným dňa 12. 12. 2006, mal odvolací súd za to, že vzťah medzi oprávneným a povinným má nepochybne povahu spotrebiteľského vzťahu (aj vzhľadom na predmet činnosti veriteľa na výpise z Obchodného registra) a uvedená zmluva o úvere má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 zák. č. 258/2001 Z. z., aj keď ide o zmluvu uzatvorenú podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ako správne prvostupňový súd konštatoval, na posúdenie skutočnosti, či sa jedná o tzv. spotrebiteľský úver nie je rozhodujúce akou právnou formou sa spotrebiteľský úver poskytuje, dôležité je len, či sa jedná o poskytnutie peňažných prostriedkov v prospech spotrebiteľa za odplatu. Z obsahu zmluvy o úvere mal aj odvolací súd preukázané, že táto zmluva spĺňa charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 258/2001 Z. z.

Nadväzujúc na uvedené sa odvolací súd stotožňuje aj s názorom prvostupňového súdu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa ust. § 4 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom jednou z nich je aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorá je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru o ktorá zohľadňuje nielen úroky a poplatky s poskytnutím úveru spojené, ale aj časové obdobie ich splácania, pričom ak ročná percentuálna miera nákladov nie je v zmluve o spotrebiteľských úveroch uvedená, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3). Ak teda rozhodcovský súd túto skutočnosť nezohľadnil a priznal oprávnenému právo na zaplatenie nesplateného úveru a poplatku za jeho poskytnutie vo výške 11.160,- Sk pričom z výroku ani z odôvodnenia nevyplýva, ktorá časť plnenia pripadá na nesplatený úver a ktorá na poplatok, tak zaviazal povinného na právom nedovolené plnenie.

Zároveň odvolací súd konštatuje, zhodne s prvostupňovým súdom, že v zmluve o úvere dohodnutá výška denného úroku z omeškania 0,25 %, t.j. 91,25 % ročne, je vo všeobecnosti neprimerane vysoká a je v rozpore s normami určenými na ochranu spotrebiteľa. Priznaná výška úrokov 91,25 % ročne odporuje ustanoveniu § 517 Občianskeho zákonníka, v nadväznosti na ustanovenia nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a v ktorom je určená horná hranica výšky úrokov z omeškania. Z uvedeného prvostupňový súd správne vyvodil záver, že ak rozhodcovský rozsudok priznal oprávnenému zmluvne dojednaný úrok z omeškania vo výške 91,25 % ročne, svojim rozhodnutím zaviazal povinného na plnenie právom nedovolené.

Pokiaľ ide o námietku oprávneného, že prvostupňový súd skúmal rozhodcovský rozsudok už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi a uznal exekučný titul za súladný so zákonom, na základe čoho udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, odvolací súd konštatuje, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je také rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie a teda má za to, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. Z ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už

začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že povinnosťou súdu je v každom štádiu vedenia exekúcie prihliadať na to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky vykonateľnosti exekučného titulu a v prípade zistenia, že nie sú, musí nezákonne vedenú exekúciu aj bez návrhu zastaviť.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako prvostupňový súd, že predmetná exekúcia sa vykonáva na základe rozhodnutia, ktoré priznáva zákonom nedovolené plnenie. Zároveň prvostupňový súd správne zastavil exekúciu v plnom rozsahu, keďže z výroku ani z odôvodnenia exekučného titulu nie je možné oddeliť plnenie nedovolené od ostatného vymáhaného plnenia. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil.“

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 5 CoE/9/2011-42 z 25. februára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 5 Er/206/2009-15 z 23. marca 2010 v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 5 Er/206/2009-37 z 18. novembra 2010 o zastavení exekúcie, odôvodnil takto:

„Krajský súd ako súd odvolací preskúmaním napadnutého uznesenia v spojitosti s dopĺňacím uznesením, spisového materiálu a vyhodnotením tvrdení oprávneného v podanom odvolaní, dospel k záveru, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a preto sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi rozhodnutia prvostupňového súdu.

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd preukázaný skutkový stav a právny stav vyhodnotil v odôvodnení napadnutého uznesenia, na ktoré odvolací súd poukazuje a s ktorým sa stotožňuje. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v rozhodnutí obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého uznesenia v spojitosti s dopĺňacím uznesením.

Preskúmaním exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s. sp. zn. SR 11668/08 zo dňa 24. 11. 2008 a tiež zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným dňa 7. 3. 2008 mal odvolací súd za to, že vzťah medzi oprávneným a povinným má nepochybne povahu

spotrebiteľského vzťahu a uvedená zmluva o úvere má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 zák. č. 258/2001 Z. z., aj keď ide o zmluvu uzatvorenú podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ako správne prvostupňový súd konštatoval, na posúdenie skutočnosti, či sa jedná o tzv. spotrebiteľský úver nie je rozhodujúce akou právnou formou sa spotrebiteľský úver poskytuje, dôležité je len, či sa jedná o poskytnutie peňažných prostriedkov v prospech spotrebiteľa za odplatu. Z obsahu zmluvy o úvere mal aj odvolací súd preukázané, že táto zmluva spĺňa charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 258/2001 Z. z.

Nadväzujúc na uvedené sa odvolací súd stotožňuje aj s názorom prvostupňového sudu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa ust. § 4 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom jednou z nich je aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorá je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru a ktorá zohľadňuje nielen úroky a poplatky s poskytnutím úveru spojené, ale aj časové obdobie ich splácania, pričom ak ročná percentuálna miera nákladov nie je v zmluve o spotrebiteľských úveroch uvedená, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3). Ak teda rozhodcovský súd túto skutočnosť nezohľadnil a priznal oprávnenému právo na zaplatenie nesplateného úveru a poplatku za jeho poskytnutie vo výške 13.590,- Sk pričom z výroku ani z odôvodnenia nevyplýva, ktorá časť plnenia pripadá na nesplatený úver a ktorá na poplatok, tak zaviazal povinného na právom nedovolené plnenie.

Zároveň odvolací súd konštatuje, zhodne s prvostupňovým súdom, že v zmluve o úvere dohodnutá výška denného úroku z omeškania 0,25 %, t. j. 91,25 % ročne, je vo všeobecnosti neprimerane vysoká a je v rozpore s normami určenými na ochranu spotrebiteľa. Priznaná výška úrokov 91,25 % ročne odporuje ustanoveniu § 517 Občianskeho zákonníka, v nadväznosti na ustanovenia nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a v ktorom je určená horná hranica výšky úrokov z omeškania. Z uvedeného prvostupňový súd správne vyvodil záver, že ak rozhodcovský rozsudok priznal oprávnenému zmluvne dojednaný úrok z omeškania vo výške 91,25 % ročne, svojim rozhodnutím zaviazal povinného na plnenie právom nedovolené.

Pokiaľ ide o námietku oprávneného, že prvostupňový súd skúmal rozhodcovský rozsudok už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi a uznal exekučný

titul za súladný so zákonom, na základe čoho udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, odvolací súd konštatuje, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je také procesné rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie pre nesúlad exekučného titulu zo zákonom a teda má za to, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. Prvostupňový sad má už pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia právomoc skúmať obsahovú stránku rozhodcovského rozsudku. Hoci prvostupňový súd tak nepostupoval, podľa názoru odvolacieho súdu to nemá vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutie o zastavení exekúcie. Odvolací súd poukazuje v tomto smere na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora C-168/05 Mostaza Claro, z ktorého je zrejmé, že súd má kedykoľvek z úradnej povinnosti prihliadať k neplatnosti rozhodcovského rozsudku.“

Krajský súd svoje uznesenie sp. zn. 9 CoE/35/2011 z 28. februára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er/212/2008-13 zo 16. februára 2010 v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 6 Er/212/2008-32 z 12. novembra 2010 o zastavení exekúcie, odôvodnil takto:

«Pokiaľ ide o skutkové zistenia, vyhodnotenie dôkazov o právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s podrobnými dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O. s. p.), keďže ani zo strany oprávneného v odvolacom konaní neboli uvedené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvého stupňa.

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa je toho názoru, že aj v priebehu exekučného konania (nielen pred udelením poverenia) je exekučný súd oprávnený skúmať exekučný titul, v tomto prípade rozhodcovský rozsudok z hľadísk uvedených v § 45 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a teda zisťovať, či tento rozhodcovský rozsudok netrpí nedostatkami uvedenými v § 40 písm. a/ alebo b/ citovaného zákona, alebo či nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, nie je pritom viazaný účinkami takéhoto rozsudku v zmysle § 35 citovaného zákona, v spojení s § 159 O. s. p. Takýto názor možno vyvodit' aj z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora C-168/05 Mostaza Claro,

z ktorého je zrejmé, že súd má kedykoľvek z úradnej povinnosti prihliadať k neplatnosti rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd teda aj v exekučnom konaní skúma nekalé podmienky a to aj v prípade, ak spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sám nepodal.

Odvolaací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že zmluva o úvere uzatvorená medzi oprávneným a povinným má charakter zmluvy spotrebiteľskej a preto sa na vzniknutý právny vzťah aplikujú spotrebiteľské právne normy. Z tohto pohľadu nie je potom významné, či na uvedený právny vzťah by sa vzťahoval zákon o spotrebiteľských úveroch, pretože ako vyplynulo z uzatvorenej zmluvy o úvere (označená ako zmluva v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka), nespôsobuje vylúčenie noriem určených na ochranu spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Spotrebiteľským vzťahom je okrem iného vlastné slabšie postavenie spotrebiteľa, čomu zodpovedá povinnosť súdu poskytnúť mu v tomto fakticky nerovnom postavení náležitú ochranu. Uvedená povinnosť sa viaže aj k činnosti a postupu „exekučného súdu“ aj vo vzťahu k rozhodcovským rozsudkom vyjadrená v § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z. z. (predtlačená zmluva, nemožnosť dojednať individuálne podmienky, predtlačené všeobecné podmienky poskytnutia úveru). Ak sa potom obsah zmluvy má riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka, je nepochybné, že dohodnuté úroky z omeškania medzi oprávneným a povinným v zmluve o úvere a následne priznané aj exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom sú v rozpore s normami určenými na ochranu spotrebiteľa. Priznaná výška úrokov odporuje ustanoveniu § 517 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Navyše sa žiada poukázať aj na skutočnosť, že už samotné dojednanie rozhodcovskej doložky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následne konanie pred rozhodcovským súdom vedie k tomu, že spotrebiteľovi je odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom záver o neprimeranej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky možno vyvodiť aj zo stanoviska Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08, zo dňa 4. 6. 2009, v ktorom súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle Smernice (93/13/EHS), ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, splňa všetky podmienky, aby mohla byť kvalifikovaná ako

nekalá. Podľa stanoviska súdneho dvora, teda splňa všetky podmienky nekalosti už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd, resp. rozhodcovský súd, v obvode ktorého má dodávateľ sídlo a teda nie všeobecný súd spotrebiteľa. V danej veci na základe vopred stanoveného rozsahu rozhodcovskej doložky nielenže nerozhodoval všeobecný súd, ale rozhodoval rozhodcovský súd zvolený oprávneným. Skutočnosť, že rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku je možné vyhodnotiť aj v exekučnom konaní, bola vyjadrená súdnym dvorom v rozsudku C-40/08, zo dňa 6. 10. 2009, podľa ktorého vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď po tom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami, potrebnými na tento účel preskúmať ex officio nekalú povahu rozhodcovskej doložky, uvedenej v zmluve medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je tomu tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa jeho vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Slovenský právny poriadok nielenže umožňuje, ale priamo zákonom ukladá (§ 45 Zákona o rozhodcovskom konaní) aj bez návrhu zastaviť exekúciu vedenú na základe rozhodcovského rozsudku, ak tento nerešpektuje postavenie spotrebiteľa. Takémuto postupu nebráni ani skutočnosť, že arbitráž prebehla za účasti spotrebiteľa a že spotrebiteľ nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Formálne a materiálne podmienky exekučného titulu je možné skúmať, v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania.»

Po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom v relevantnom čase, zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a Občianskeho zákonníka podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným

spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Ústavný súd v nadväznosti na citované relevantné časti odôvodnení napadnutých uznesení poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nesignalizujú neprípustný zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami krajského súdu sp. zn. 9 CoE/42/2011 z 28. februára 2011, č. k. 5 CoE/37/2011-41 z 25. marca 2011, č. k. 5 CoE/9/2011-42 z 25. februára 2011 a sp. zn. 9 CoE/35/2011 z 28. februára 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. To však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inšinciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho,

aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažností odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2011